

om, hvorledes det skulde opfatte Sagen. Det har kun havt at holde sig til Grundlovens § 57, hvori det jo hedder: „Saa længe Rigsdagen er samlet, kan ingen Rigsdagsmand uden Samtykke af det Thing, hvortil han hører, hæstes for Gjæld, ei heller fængsles eller tiltales, medmindre han er grebet paa ferst Gjerning“. Meningen med disse Ord er saa klar, at der ikke kan reises nogen grundet Tvivl derom — der kan reises Tvivl derom, det forstaar sig, men jeg siger: ingen begrundet Tvivl, derpaa er der væsentlig Forskjel. Denne Paragraf nævner kun et eneste Tilfælde, hvori en Rigsdagsmand under Rigsdagens Samling og uden Samtykke af det Thing, hvortil han hører, kan fængsles, og det er det Tilfælde, hvor han gribes paa ferst Gjerning, altsaa midt under Udøvelsen af en Forbrydelse. I alle andre Tilfælde kan han ikke fængsles eller tiltales uden Samtykke af det Thing, hvortil han hører. Det er Ordene ligefremme, klare og simple Mening. Og ser man tilbage paa Paragrafens Oprindelse, saa vil det ogsaa vise sig, at dette er den rette Opfattelse. I det oprindelige Grundlovsudkast lod Paragrafen kort og godt saaledes: „Ingen Rigsdagsmand kan fængsles eller tiltales under Rigsdagens Samling, medmindre det Thing, hvortil han hører, giver sit Samtykke.“ Grundlovsudvalget gjorde to Ændringer i dette, men det bemærkede udtrykkelig, at det var Ændringer paa mindre væsentlige Punkter, og der er i alt Fald ingen Tvivl om, at disse Ændringer ikke i nogen Maade har forandret Paragrafens egentlige Karakter. Den ene Ændring gik ud paa at gjøre det klart, at en Rigsdagsmand heller ikke kunde hæstes for Gjæld, og man søiede derfor disse Ord ind deri. Og om den anden Ændring bemærkede Udvalget, at den var en Undtagelse fra den almindelige Regel, at der ikke kunde sættes kriminel Forfølgning i Gang mod en Rigsdagsmand under Rigsdagens Samling uden Thingets Samtykke. Det var den eneste Undtagelse, der blev foreslaet, og der var ikke et Mennekte i den grundlovgivende Rigsforsamling, der tænkte sig nogen anden Undtagelse derfra. Under Forhandlingen fremkom der en ubetydelig Uenighed; men den dreiede sig ikke om, hvorvidt der skulde være flere Undtagelser, men kun om det Spørgsmaal, hvorvidt en Rigsdagsmand under Rigsdagens Samling, naar han blev grebet paa ferst Gjerning, skulde kunne arresteres rent foreløbig, indtil Thingets Samtykke bagefter kunde indhentes, eller hvorvidt han uden videre, naar han blev grebet paa ferst Gjerning, kunde fængsles og tiltales.

Det Første holdt Schack paa, det Andet hævdede Grundlovsudvalgets Ordfører, Krieger. Men som de Herrer ville se, var der deri ikke Spor af Tvivl om, at der kun var denne ene Undtagelse fra den almindelige Grundregel, at en Rigsdagsmand ikke kunde tiltales eller fængsles under Samlingen uden Thingets Samtykke. Det er altsaa Meningen af disse Ord i Grundloven. Og undersøge vi, hvad Hensigten dermed har været, saa tror jeg heller ikke, der i den Henseende kan være nogen Tvivl. Denne Bestemmelse er jo ikke en Bestemmelse, der er eiendommelig for den danske Grundlov. Det er en Bestemmelse, som gaar igjen i saa godt som alle konstitutionelle Forfatninger i Verden, og man er alle Vegne paa det Næne med, at Tanken med den er: at værne om Bælgernes Ret til at være repræsenterede paa Rigsdagen ved de Mænd, som de have valgt til deres Repræsentanter, og at værne Rigsdagens Ret mod en hvilken som helst fremmed Mhyndigheds Indblanding og Indgriben i dens Forhandlinger. Bestemmelsen gaar ikke ud paa at sikkre en Rigsdagsmand mod at fængsles eller tiltales i hele den Tid, han er Rigsdagsmand, fra den Dag, han bliver valgt, og til den Dag, hans Mandat udløber. Det er der ikke Tale om. Bestemmelsen gjælder kun for den Tid, i hvilken Rigsdagen er samlet. Og ikke en Gang i den Tid er Rigsdagsmanden sikret imod at kunne blive fængslet eller tiltalt. Begge Dele kan ske, men vel at mærke, det kan kun ske med Samtykke af det Thing, hvortil han hører. Det vil med andre Ord sige: Denne Bestemmelse gaar ikke ud paa at skaffe Rigsdagsmændene personlig en Begunstigelse, gaar ikke ud paa ligefrem at skaffe nogen Sikkerhed for Rigsdagsmændenes Personer. Den gaar ud paa at sikkre dels Bælgernes Ret og dels Rigsdagens Ret. Den stemmer forsaavidt med en hel Række andre Bestemmelser i Grundloven og i begge Things Forretningsorden og med hele Tanken i Grundloven. Grundlovens § 56 slaar jo fast, at Regjeringen ikke kan forhindre en Embedsmand, naar han er bleven valgt til Rigsdagsmand, i at tage Sæde i den Forsamling, hvortil han er valgt. Altsaa, Regjeringen kan ikke direkte gribe ind og forhindre en Rreds i at blive repræsenteret af den Mand, den har valgt sig, om han end ogsaa staar som Regjeringens Embedsmand. § 54 i Grundloven bestemmer, at hverken Domstolene eller Regjeringen kan afgjøre, hvorvidt en Rigsdagsmand har havt de Betingelser, som ere nødvendige for, at hans Valg kan være gyldigt. Den fastsætter, at kun Thingene selv kunne afgjøre Gyldigheden